

Daniels bok – nummer hundre og sju

Den profetiske fortellingen: Fra Jeroboam til Josjia og gjenopprettelsen av de gamle stiene

Jeff Pippenger

2024-02-29

I 1844 trakk protestantene i De forente stater seg bort fra Millerittbevegelsen og inntok sin profetiske stilling som en datter av Babylon, slik dette var forbildet ved at Jeroboam innførte et forfalsket tilbedelsessystem da hans ti nordlige stammer skilte seg fra det sørlige kongeriket Juda. Jeroboams to gullkalver, den ene i byen Betel (som betyr «Guds hus»/Kirke), og den andre i Dan (som betyr dom/Stat), var et forbilde på det falske systemet av Kirke og Stat som er et forbilde på De forente stater. Alle elementene i Jeroboams forfalskede system av kirke og stat var utformet etter den samme strukturen som ble fremsatt i Arons opprør. Slik var Jeroboams forfalskede tilbedelsessystem et bilde av Arons forfalskede tilbedelsessystem.

Jeroboams forfalskede system representerte det tilbedelsessystem som protestantismen opprettholdt da den skilte seg fra den første engels bevegelse og ble en datter, eller et bilde av det romerske dyret, pavedømmet. Idet Jeroboams forfalskede system ble opprettet, trådte en profet fra Juda frem mot hans alter og det falske tilbedelsessystemet. I 1844, helt ved begynnelsen av den rolle det frafalne protestantismen spilte ved å innføre et tilbedelsessystem fremstilt som Roms datter, gikk millerittene ved tro inn i Det aller helligste i den himmelske helligdom og erkjente sabbaten, og representerte således en profetisk irettesettelse av Roms døtre, som valgte å fortsette å holde tegnet på Roms myndighet — søndagstilbedelsen.

Profeten fra Juda som trådte fram mot Jeroboam, framsatte da og der en profeti.

Og han ropte mot alteret ved Herrens ord og sa: Alter, alter! Så sier Herren: Se, det skal fødes en sønn i Davids hus, Josjia ved navn; og på deg skal han ofre prestene fra offerhaugene, de som brenner røkelse på deg, og menneskeknokler skal brennes på deg. Og samme dag gav han et tegn og sa: Dette er tegnet som Herren har talt: Se, alteret skal revne, og asken som er på det, skal bli spredt utover. 1 Kongebok 13:2, 3.

Profetien innbefattet en fordobling av ordet «alter». En fordobling av et ord eller uttrykk i profetien representerer et symbol på den andre engels budskap, og identifiserer således året 1844, da den andre engelen kom og protestantismen falt og ble en datter av Babylon. Samtidig gav profeten et tegn, slik millerittene i 1844 erkjente sabbatens tegn. Da Jeroboam truet profeten i de følgende versene, ble hans hånd lammet, og dette viser således til Babylons merke, som påtvinges enten pannen eller hånden, og som, når det mottas åndelig, lemlester et menneske for evigheten.

For formålet med dette studiet betrakter vi den forutsigelsen profeten fremholdt, idet han identifiserte at «et barn skal fødes til Davids hus, Josjia ved navn; og på deg skal han ofre haugprestens prester, de som brenner røkelse på deg, og menneskeben skal brennes på deg.» Josjia betyr «Guds grunnvoll» og representerer adventismens grunnvoller, som ble bygd i nettopp

den historien som ble forbilledlig fremstilt ved Jeroboams innvielse av sitt falske tilbedelsessystem. Over det falske tilbedelsessystemet som ble innstiftet av Jeroboam, skulle Josjia bringe straff over prestene som gikk i spissen for den forfalskede tilbedelsen.

Profeten var ulydig mot Herrens befaling om ikke å vende tilbake den veien han var kommet til Jeroboams innsettelse, og om ikke å ete eller drikke i Betel. Da han åt maten til den løgnaktige profeten i Betel, ble han framstilt som et symbol på den død som skulle komme over dem som etter 1844 ville velge å vende tilbake til og ete de frafalne protestantenes læresetninger og falske profetiske metodologier, slik dette er representert ved opprøret i 1863. Dødsleiet til dem som gjorde opprør i 1863, ville være det samme dødsleiet som den løgnaktige profeten i Betel. Dødsleiet for den frafalne protestantismen var historien fra 11. august 1840 fram til 1844, da de, Guds tidligere utvalgte folk, ble forbigått og ble Roms døtre. Laodikeisk adventismes dødsleie vil også være mellom datoen da den mektige engelen steg ned den 11. september 2001, slik den hadde gjort i 1840, og timen for det store jordskjelvet, som representerer den snart kommende søndagsloven.

Den 11. september 2001 begynte beseglingen av de hundre og førtifire tusen, og engelen begynte å gå gjennom Jerusalem og sette et merke på pannen til dem som sukker og gråter over de vederstyggeligheter som blir gjort i landet (De forente stater), og i menigheten (laodikeisk adventisme). Den 11. september 2001 ble fedrenes synder, framstilt ved de fire vederstyggelighetene i Esekiel, nærværende prøvende sannheter i beseglingsprosessen som da begynte.

Prøven i 1863 berørte grunnvollene for Millerittbevegelsen, slik de var representert ved de «sju tider» i 3. Mosebok tjueseks, som var blitt forkastet i 1863. Prøven innbefattet en villighet eller uvillighet til å vende tilbake til Jeremias gamle stier for å finne hvilen i det sene regn. Prøven i 1888 var budskapet til menigheten i Laodikea, slik det ble frembåret av eldste Jones og Waggoner, og dette var også budskapet om rettferdiggjørelse ved tro.

I 1856 kom budskapet til Laodikea først til millerittbevegelsen, og det kom med det økte lyset om de «sju tider», men både den erfaring som er fremstilt ved legemidlene i budskapet til Laodikea, og budskapet om den profetiske historie, ble forkastet i 1863. Erfaringen var fremstilt ved synet (march) om «tilsynekomsten», og synet (chazon) om den «profetiske historie», som begge ble forkastet. Begge disse synene hadde funnet sin oppfyllelse den 22. oktober 1844, og nitten år senere ble de begge forkastet, for Jesus identifiserer alltid enden med begynnelsen.

Den 11. september 2001 ble prøven fra opprørene i 1863 og 1888 igjen en prøvende sannhet, for de var begge knyttet til Jeremias gamle stier. På den datoen ankom budskapet om senregnet, og prøven fra 1919 ankom også, for i 1919 ble det falske evangeliet om en Kristus som er blottet for enhver profetisk relevans, framstilt som et forfalsket budskap om «fred og trygghet». Da den veldige engelen i Åpenbaringen kapittel atten steg ned den 11. september 2001, ble versene 1 til 3 oppfylt, og versene 1 til 3 representerer budskapet fra «den første røst».

«Hvorfra kommer dette ordet om at jeg har erklært at New York skal skylles bort av en flodbølge? Dette har jeg aldri sagt. Jeg har sagt, idet jeg så på de store bygningene som ble

reist der, etasje på etasje: 'Hvilke fryktelige scener vil ikke finne sted når Herren reiser seg for å ryste jorden forferdelig! Da skal ordene i Åpenbaringen 18:1–3 bli oppfylt.' Hele det attende kapittel i Åpenbaringen er en advarsel om det som kommer over jorden. Men jeg har ikke fått noe særlig lys med hensyn til hva som skal komme over New York, bare at jeg vet at de store bygningene der en dag vil bli styrtet ned ved Guds makts vending og omveltning. Ut fra det lys som er gitt meg, vet jeg at ødeleggelse er i verden. Ett ord fra Herren, ett streif av hans veldige makt, og disse veldige byggverkene vil falle. Scener vil finne sted hvis gru vi ikke kan forestille oss.» Review and Herald, 5. juli 1906.

Da engelen i Åpenbaringen atten kom, begynte den sene regn å falle, og den «profetiske debatt» framstilt i Habakkuk kapittel to begynte. Debatten gjaldt to metoder for å forstå Bibelens profetier, og et falskt og et sant budskap om det sene regn. Debatten ender når den «annen røst» i Åpenbaringen atten kommer og identifiserer begynnelsen på Guds utøvende dom over det moderne Babylon, og kaller Guds andre hjord ut av Babylon. Den annen røsts ankomst markerer slutten på historien om beseglingen av de hundre og førtifire tusen, som er framstilt ved den fjerde vederstyggelighet, som igjen representerer den fjerde og siste generasjon av laodikeisk adventisme idet den bøyer seg ned for solen ved den nært forestående søndagsloven.

Dødsleiet for det frafalne protestantismen, mellom engelens nedstigning og den lukkede dør i 1844, var et forbilde på dødsleiet for laodikeisk adventisme mellom engelens nedstigning og den lukkede dør ved den snart kommende søndagsloven. Profeten fra Juda ble begravet i den samme grav som den løgnaktige profeten fra Betel, og da kong Josjia innledet sin reform, stod han foran nettopp denne grav. Reformasjonen til kong Josjia, hvis navn representerer «Guds grunnvoller», begynte da Gud begynte å lede sitt folk i de siste dager tilbake til grunnvollene den 11. september 2001. Hans reform hadde begynt da arbeidet med å gjenopprette templet ble tatt opp.

Og det skjedde i kong Josjias attende år at kongen sendte Sjafan, sønn av Asalja, sønn av Mesjullam, skriveren, til Herrens hus og sa: Gå opp til øverstepresten Hilkia, så han kan summere sølvet som er brakt inn i Herrens hus, det som dørvokterne har samlet inn fra folket. Og la dem overgi det i hånden på dem som utfører arbeidet, de som har tilsyn med Herrens hus; og la dem gi det til dem som utfører arbeidet i Herrens hus, for å utbedre skadene på huset, til tømmermenn, bygningsmenn og steinhoggere, og til å kjøpe tømmer og tilhogd stein for å reparere huset. Men det ble ikke avlagt regnskap for pengene som var gitt i deres hånd, fordi de handlet trofast. Og øverstepresten Hilkia sa til skriveren Sjafan: Jeg har funnet lovboken i Herrens hus. Og Hilkia ga boken til Sjafan, og han leste den. Og skriveren Sjafan kom til kongen og avla melding til kongen igjen og sa: Dine tjenere har samlet sammen pengene som ble funnet i huset, og har overgitt dem i hånden på dem som utfører arbeidet, de som har tilsyn med Herrens hus. Og skriveren Sjafan fortalte kongen og sa: Presten Hilkia har gitt meg en bok. Og Sjafan leste den opp for kongen. Og det skjedde, da kongen hadde hørt ordene i lovboken, at han flerret sine klær. Og kongen bød presten Hilkia og Ahikam, Sjafans sønn, og Akbor, sønn av Mikaia, og skriveren Sjafan og Asaja, en av kongens tjenere, og sa: Gå og spør Herren for meg og for folket og for hele Juda om ordene i denne boken som er funnet; for stor er Herrens vrede som er opptent mot oss, fordi våre fedre ikke har hørt på ordene i denne boken, så de kunne gjøre etter alt det som er skrevet om oss. 2 Kong 22:3–13.

Forutsigelsen om at et barn skulle bli født med navnet Josia, identifiserer 11. september 2001, da den mektige engelen steg ned og førte sitt endetidsfolk tilbake til de gamle stier. Denne nedstigningen var blitt forbilledliggjort ved den samme engelens nedstigning den 11. august 1840. Begge nedstigningene markerte en oppfyllelse av en profeti om islam. Den historiske skikkelsen hvis navn er knyttet til på forhånd å identifisere og offentliggjøre den forutgående forutsigelsen av oppfyllelsen av tidsprofetien om islam, som finnes i Åpenbaringen kapittel ni vers femten, var Josia.

I begge engelens nedstigninger i Åpenbaringen kapittel ti eller atten er navnet «Josjia» markert. Josiah Litch fremla budskapet om islam, som ble oppfylt den 11. august 1840, og den 11. september 2001 ble profetien om fødselen av et barn ved navn Josjia, som var blitt fremsatt av den ulydige profeten i Jeroboams historie, oppfylt i laodikeisk adventisme idet engelen ledet sitt folk i de siste dager tilbake til den grunnleggende historien hvor konfrontasjonen mellom den ulydige profeten og Jeroboam hadde møtt sin oppfyllelse. Det bibelske vitnesbyrdet identifiserte en forutsigelse om en Josjia som skulle komme, og da historien som var forbildet ved den ulydige profeten ble gjentatt i 1844, ble hans forutsigelse om navnet på nytt innført i den profetiske fortellingen.

Den 11. september 2001 ledet Løven av Judas stamme sitt endetidsfolk tilbake til Jeremias gamle stier, som representerte de førtiseks årene da Paktens Engel hadde oppført et tempel som han plutselig skulle komme til den 22. oktober 1844. Josjia hadde oppdaget Mose forbannelse idet han innledet arbeidet med å sette templet i stand. De hundre og førtifire tusens verk fremstilles av Jesaja som et gjenopprettelsesverk.

Og de skal bygge opp igjen de gamle ruiner, de skal reise opp igjen de tidligere ødemarker, og de skal sette i stand de ødelagte byer, ødemarkene fra mange slekters tid. Jesaja 61:4.

Josias arbeid med å reparere og gjenreise tempelet er det verk Jesaja identifiserer som utført av Guds folk i de siste dager, for alle profetene taler mer om de siste dager enn om de dager de selv levde i. Dette arbeidet ble også forebildet ved dem som drog ut fra Babylon på Esras tid.

For vi var træler; men vår Gud har ikke forlatt oss i vårt trelldom, men har vist oss miskunn for Persias kongers øyne, så han gav oss nytt liv, for å reise opp vår Guds hus og utbedre dets ødeleggelser, og for å gi oss en mur i Juda og i Jerusalem. Esra 9:9.

Det verk som ble utført av Esra, ble fullført da de hadde kommet ut av Babylon, og det representerer det tempelgjenopprettelsesverket Josjia utførte, det verk som av Jesaja blir identifisert som Guds folk i de siste dager, og det begynte 11. september 2001. I Åpenbaringen identifiserer Johannes også dette verket.

Og røsten som jeg hadde hørt fra himmelen, talte igjen til meg og sa: Gå og ta den lille bokrullen som er åpnet i hånden på engelen som står på havet og på jorden. Og jeg gikk bort til engelen og sa til ham: Gi meg den lille bokrullen. Og han sa til meg: Ta den og et den opp; og den skal gjøre din buk bitter, men i din munn skal den være søt som honning. Og jeg tok den lille bokrullen ut av engelens hånd og åt den opp; og i min munn var den søt som honning, men så snart jeg hadde ett den, ble min buk bitter. Og han sa til meg: Du må igjen profetere om

mange folk og nasjoner og tungemål og konger. Og det ble gitt meg et rør lik en stav; og engelen sto der og sa: Stå opp og mål Guds tempel og alteret og dem som tilber der. Men forgården utenfor tempelet skal du la være og ikke måle; for den er gitt til hedningene, og den hellige stad skal de trå under fot i førtito måneder. Og jeg vil gi makt til mine to vitner, og de skal profetere i ett tusen to hundre og seksti dager, kledd i sekkestrie. Åpenbaringen 10:8–11:3.

I dette avsnittet representerer Johannes millerittene som hadde tatt til seg budskapet som var i engelens hånd da Han steg ned den 11. august 1840, men som også hadde lidd den bitre skuffelsen den 22. oktober 1844. Idet Johannes står ved den bitre skuffelsen i 1844, ble han fortalt at han, som et symbol på Guds folk i de siste dager, måtte gjenta den erfaringen som ble framstilt ved 1840 til 1844, og slik peke fram mot 11. september 2001 og fram til den snart kommende søndagsloven. Han ble fortalt: «Du må igjen profetere om mange folk og nasjoner og tungemål og konger», hvilket representerer at hele verden blir opplyst når engelen stiger ned i Åpenbaringen atten, når historien i Åpenbaringen kapittel ti blir gjentatt—«linje på linje».

I forbindelse med å identifisere den historie som skulle bli gjentatt når Guds folk i de siste dager profeterte igjen, ble Johannes pålagt å «stå opp og måle» Guds tempel. Hans «måling» ble uttrykkelig identifisert, for han var blitt plassert i året 1844, hvor hans mage ble gjort bitter ved skuffelsen den 22. oktober. Han ble bedt om å måle templet, men å utelate forgården, som han fikk vite representerte hedningenes tid, da de skulle trække ned forgården i tolv hundre og seksti år. De tolv hundre og seksti årene endte i 1798. Johannes skulle begynne sin måling i 1798 og utelate de foregående tolv hundre og seksti år, da det åndelige tempel og det åndelige Jerusalem var blitt nedtrådt. Han stod ved skuffelsen i 1844, så fra 1798 til 1844 er det førtiseks år. Disse førtiseks årene representerer templet.

Da Johannes, slik Guds folk i de siste dager skulle profetere igjen, som de hadde gjort fra 1840 til 1844, skulle de begynne da engelen steg ned ved oppfyllelsen av en profeti om islam. Deres gjerning med å profetere igjen ville kreve et arbeid med å måle templet, og dette arbeidet ville representere en gransking av «de gamle stier», som var den historie som ble fremstilt ved «templet», og som begynte ved endetiden i 1798 og endte med den store skuffelsen i 1844. Da de begynte sitt arbeid med å granske Jeremias gamle stier, som er Johannes' «tempel på førtiseks år», ble Moses' forbannelse funnet i ruinene som lå spredt over hele templet, og forutsigelsen om den Josjia som skulle komme, ble oppfylt. Josjias gjerning blir også igjen identifisert av Jesaja:

Og dine egne skal bygge opp igjen de gamle ruiner; du skal gjenreise grunnvollene fra slekt til slekt, og du skal kalles den som murer igjen revnen, den som setter stiene i stand så folk kan bo der. Jesaja 58:12.

Guds folk i de siste dager skulle gjenopprette «stiene til å bo på», som er Jeremias' «gamle stier». De skulle gjenoppbygge de gamle øde stedene, slik arbeiderne i Josias og Esras historier utførte. De skulle ta i bruk metodikken «linje på linje», for de skulle ikke bare «reise opp» adventismens grunnleggende historie, som er fremstilt ved templet på førtiseks år, men ved å gjøre dette skulle de også «reise opp grunnvollene fra mange slekter». De skulle erkjenne at enhver reformbevegelse representerer et grunnleggende verk, at «linje på linje» utpeker de siste dagers grunnvoller fra 1798 til 1844. De skulle utbedre «bruddet», og bruddet representerer det første brudd i et kar eller i en

mur som åpner veien for ytterligere ødeleggelse. «Bruddet» som skulle utbedres, var opprøret i 1863.

Da Josjia kom den 11. september 2001, vendte Guds folk i endetiden tilbake til Jeremias gamle stier og begynte å måle milleritt-historien. De oppdaget «bruddet». De identifiserte sannheten om juvelene i Millers drøm idet de bygde opp igjen «de gamle ruinhauger». De oppdaget «de syv tider», slik Josjia også hadde gjort, og de gjenopprettet sannheten i Tredje Mosebok 26, og oppreiste således «de tidligere ødeleggelser». Da de gjenopprettet den «første» og den «siste» ødeleggelsen i Tredje Mosebok 26, erkjente de deretter at den ene endte i 1798 og den andre i 1844. Slik var deres verk med å oppreise de tidligere ødeleggelser selve den «målestav» som ble gitt til Johannes, og som gjorde ham i stand til å måle templet.

Løven av Judas stamme ledet sitt folk tilbake til de gamle stier, så de kunne finne budskapet om det sene regn, og budskapet om det sene regn er islams budskap i det tredje ve. Da de til sist oppdaget Habakkuks to hellige tavler, slik de er fremstilt ved pionerkartene fra 1843 og 1850, så de at grunnvollen innbefattet «de tre veer» i Åpenbaringen kapittel åtte, og at det annet ve var avsluttet i den grunnleggende historien hvor det millerittiske tempel var blitt reist. De erkjente deretter at forståelsen av regelen om profetienes tredobbelte anvendelse tidligere var blitt innført av Løven av Judas stamme, for at de, når de vendte tilbake til Jeremias gamle stier, kunne gjenkjenne «hvilen og vederkvegelsen», som er budskapet om det sene regn i det tredje ve, og som identifiseres og stadfestes ved de to vitner i det første og annet ve.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Fienden søker å lede våre brødres og søstres sinn bort fra arbeidet med å berede et folk til å bestå i disse siste dager. Hans sofismer er utformet for å lede sinnene bort fra tidens farer og plikter. De regner for intet det lys som Kristus kom fra himmelen for å gi til Johannes for sitt folk. De lærer at de scener som nå ligger rett foran oss, ikke er av tilstrekkelig betydning til å fortjene særlig oppmerksomhet. De gjør sannheten av himmelsk opphav virkningsløs og frarøver Guds folk deres tidligere erfaring, og gir dem i stedet en falsk vitenskap.

«Så sier Herren: Stå ved veiene og se, og spør etter de gamle stier, hvor den gode vei er, og vandre på den.» Jeremia 6:16.

«La ingen søke å rive bort grunnvollene for vår tro—de grunnvollene som ble lagt ved begynnelsen av vårt arbeid gjennom bønnfullt studium av Ordet og ved åpenbaring. På disse grunnvollene har vi bygget i de siste femti år. Mennesker kan mene at de har funnet en ny vei, og at de kan legge en fastere grunnvoll enn den som er lagt. Men dette er et stort bedrag. Ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt. »

«Tidligere har mange tatt fatt på å bygge en ny tro, å grunnlegge nye prinsipper. Men hvor lenge ble deres byggverk stående? Det falt snart, for det var ikke grunnlagt på Klippen. »

«Måtte ikke de første disiplene møte menneskers påstander? Måtte de ikke lytte til falske teorier og deretter, etter å ha gjort alt, stå fast og si: 'Ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt'? 1 Korinterbrev 3:11.»

«Så skal vi holde fast ved begynnelsen av vår frimodighet inntil enden. Ord med kraft er blitt sendt av Gud og av Kristus til dette folk, og fører dem ut fra verden, punkt for punkt, inn i det klare lyset av den nåværende sannhet. Med lepper rørt av hellig ild har Guds tjenere forkynt budskapet. Det guddommelige utsagn har satt sitt segl på ektheten av den sannhet som er blitt forkynt.» Testimonies, bind 8, 296, 297.